

Privighetoarea în colivie

Grigore Alexandrescu

O cântăreață privighetoare,
De mică prinsă, stă la închisoare,
Și colivia i-era locaș.
Vreme la mijloc multă trecuse,
Dar ea să uite tot nu putuse
De unde-a luat-o omul vrăjmaș.

Nencetat tristă gândea cu jale
L-a tinereții veselă vale,
L-acele crânguri, l-acel izvor,
Unde l-a nopții lină tăcere
Ea a vieții cânta plăcere,
Razele zilei, dulcele-amor.

La câte păsări sunt zburătoare,
Sloboda viață e lucru mare;
Natura este patria lor.
Așa și mica pasărea noastră,
Care de minte era cam proastă,
Căta mijloace să scape-n zbor.

Astă dorință e lăudată,
Când e-ntărită pe judecată
Și când folosul e prevăzut;
Dar ea uitase că mai-nainte
O-nștiințase un pui cuminte
Că vrând să zboare mulți au căzut.

Ea n-avea aripi. Fără mijloace,
O păsărică ce poate face,
Decât supusă soartei a fi,
Sau să aștepte până să-i crească
Smulsele aripi, și să găsească
Noi mijloace de a fugi?

Astfel pe dânsa o sfătuiește
O rândunică ce o iubește
Și care gândul ei îl știa.
Exemple multe des îi tot spune
Și îi arată cu dovezi bune
C-acum să scape nu va putea.

Dar tinerețea neînțeleaptă

POEZII ONLINE

Poveți n-ascultă, vremi nu așteaptă;
Toate-nainte-i jucării sânt.
Printre zăbrele ea se strecoară,
Puțin se-nalță, de-o palmă zboară,
Și cade-ndată jos pe pământ.